

Mijn avontuur op het water !?!

door Ruud van Leerdam

De algemene oproep van de redacteur van de Marine Watersport Vereniging om voor het verenigingsblad een vakantieverhaal te schrijven en wel zodanig dat het gros van de leden het ook zouden lezen, dát is geen sinecure.

Het is moeilijker dan je denkt. Want, wat de één grandioos vindt, vindt de ander maar niets of op z'n zachts gezegd matig, het sop van de kool nauwelijks waard om over te schrijven, laat staan te lezen.

Nu het verhaal!!! Maar wij zijn dit jaar niet met een boot, jacht of schip op vakantie geweest, het jaar daarvoor en het jaar dáárvoor ook al niet, dus wat nu! Geen verhaal!! Of toch !?!

Het gebeurde toen onze kinderen nog kinderen waren. Lang geleden dus.

De grote knal, niet die knal, maar de knal van de staatsloterij, viel pardoes op het nummer van ons lot dat we maandelijks via de giro bestelden. Jaren en jaren hadden we nieten en nu deze klapper, ongehoord zo hoog bedrag, vijf honderd duizend gulden (fl. 500.000,00) weliswaar niet belasting vrij, maar toch. We sprongen een gat in de lucht, niet één keer maar telkens weer. Alleen was het jammer dat we de verkeerde serieletters hadden, dus geen 5 ton, maar een troostprijs die natuurlijk in het niet viel vergeleken bij de hoofdprijs. "Iets is beter dan niets," werd onze slogan, toen we ons klein verdriet in besloten kring vertelden.

"Wat gaan we er eigenlijk echt mee doen," vroeg dochterlief nadat we de hele avond hadden zitten brainstormen hoe we ons petitvermogen zouden gaan besteden. "Zullen we toch maar een nieuw bankstel kopen", zei mijn praktisch ingestelde echtgenote. "Mooi niet," zei onze zoon met klem, "laten we een zeereis gaan maken." Dat sprak mij wel aan en uiteindelijk werden we het er over eens. "We gaan een zeiltocht maken," hakte ik als een echte man de knoop door.

Een weekje later hadden we karrenvrachten folders en dikke gidsen in huis hoe je op een aangename wijze je geld kunt uitgeven aan allerlei spannende en bijzondere boottochten.

"Pa, waar ligt Sint Maarten precies," vroeg onze zoon toen hij een fantastisch mooi lux zeiljacht aanwees dat in een paradijselijke baai voor anker lag met heel toevallig een paar beeldschone jonge vrouwen die zo te zien aan een glas whisky met ijs nipten en net een duik hadden genomen in een wel heel diepbloauwe zee.

"Sint Maarten is een Caribisch bovenwinds eiland, de helft hoort bij de Nederlandse Antillen, de andere helft bij Frankrijk en ze spreken er Engels," zei ik wijsneuzerig en keek met veel belangstelling naar die prachtige foto.

"Joh, dat kunnen we nooit betalen, moet je die prijzen zien, dat is niet normaal meer," zei de verstandige zij en inderdaad, die prijzen logen er niet om toen ik ook eens goed keek naar de bedragen die met kleine lettertjes vermeldt waren. "En dan komt de vliegreis er nog bij," ging m'n vrouw verder. Inderdaad, dat kon bruintje nooit trekken, de troostprijs in de loterij was maar een schijntje van wat die tien dagen zouden gaan kosten.

Goede raad is duur, we zouden er nog een weekje over slapen en dan iets gaan uitzoeken wat wel bij onze beurs zou passen.

Uiteindelijk viel de keus op een vijfdaagse reis met een schoener op het IJsselmeer, geheel verzorgd, wel je eigen slaapzak meenemen en je handdoeken. Het zou, volgens de gids, een avontuurlijke tocht worden met als hoogtepunt een overnachting op Vlieland!

Om het verhaal kort te houden, we embarkeerden op een zaterdagmorgen in Enkhuizen. De schoener leek een stuk kleiner dan de foto in de gids suggereerde en hij was oud, dat wil zeggen, gebouwd in 1928 ergens in Denemarken. Buiten ons waren er nog drie echtparen en we kregen ieder een piepklein hutje. M'n vrouw keek mij een beetje vragend aan toen ze de kooien inspecteerde. "Ga jij boven liggen, dan neem ik de onderste", zei ze overtuigend.

Tussen haakjes, onze dochter en zoon waren bij nader inzien maar niet meegegaan, een camping met de ouders van een vriendje en vriendinnetje ergens in Zeeland vonden ze veel spannender.

De zes andere gasten waren net als wij mensen rond de veertig, ze kwamen uit verschillende plaatsen en het waren wat ze vertelden allemaal zeilers. Ze leken wel geschikt zo te zien.

Nadat we onze hutten een beetje ingeruimd hadden, werden we door Jasper, de rechterhand van de schipper, rondgeleid en hij legde uit hoe alles aan boord werkte. Het schip en de tuigage zagen er ondanks de leeftijd van de schoener, piekfijn uit, professioneel zou je tegenwoordig zeggen.

De schipper was nog niet aan boord, vertelde Jasper, maar dat kon niet lang meer duren, over een uurtje vertrekken we en dan is ie er wel. Hij adviseerde ons maar niet te veel op hem te letten, het is een heel ervaren en goede zeeman, maar hij heeft zo z'n nukken en z'n eigenaardigheden, ging hij verder.

De schipper kwam inderdaad een kwartier voor we zouden vertrekken aan boord en met hem een prachtige exotische koffieboonkleurige vrouw. "Het is zijn vrouw en ze komt uit Brazilië," vertelde later Jasper, nadat we hem voorzichtig vroegen hoe het in elkaar zat met die twee. Maria, sprak behalve Portugees ook Nederlands met een heel charmant zangerig accent. Ze had koolzwarte ogen en die konden voor je gevoel dwars door je heen kijken. Ze had wat speciaals en geheimzinnigs over zich, niet precies uit te leggen wat. Haar taak aan boord was onder ander koken, ze was een heel goede kokkin bleek later.

Jasper had niet te veel gezegd over de schipper. Hij was zo te zien half in de vijftig en het was inderdaad een type die je in spannende trillers wel eens tegenkomt. Hij zei nauwelijks iets tegen ons. "Klaar maken om te vertrekken," zei hij tegen Jasper en ging met Maria benedendeks. "Niet te veel van aantrekken," zei Jasper nadat we hem vroegen of dit zijn gewoonte was tegen zijn passagiers, "het komt allemaal wel goed, als we eenmaal buiten zijn zal je zien dat het wel meevalt, het is zó kerel, maar je moet even aan hem wennen."

De motor werd gestart en we hielpen Jasper met ontmeren. We voeren langzaam de haven uit, de schipper liet zich nog niet zien. Nadat we ongeveer een halve mijl buitengaats waren draaide Jasper de schoener in de wind om de zeilen te hijsen. Op dat moment kwam de schipper boven en nam stilzwijgend het roer van Jasper over. "Kom mannen, de zeilen omhoog," riep Jasper. Dat was werken, het waren enorme lappen en alles moest met elleboogstoom gebeuren. Er stond een flinke bries en toen

alles na een tijdje stond, draaide de schipper de schoener van de wind af tot we aan de wind voeren. De schipper en Jasper overlegden waar we heen zouden gaan. Ook hier gold waarschijnlijk, hoe de wind waait, vaart m'n schip, want de bestemming voor de eerste nacht werd Urk, een bezeild rak dus.

Nadat we na een behoorlijk natte, maar schitterende tocht eind van de middag in Urk aankwamen en na het afmeren alles hadden opgeruimd, ging Maria de wal op om inkopen te doen voor het avondeten, avondschaften zei de schipper zowaar en hij nodigde ons uit in de salon voor een kennismakingsborrel. Dat werden er uiteindelijk drie en de stemming kwam er en beetje in, al zei de schipper niet al te veel, hij zat merendeel in gedachten verzonken.

Maria kwam terug van de wal met een tas vol verse makreel en ze vroeg aan de vrouwen of ze wilden helpen met het eten klaarmaken. Wij mannen namen ondertussen nog een versnapering en spraken over eerder meegemaakte avonturen, met vooral windkracht zeven of meer. Maria was begonnen met de vis te bakken, er kwam een overheerlijke geur uit de kombuis. We zagen ondertussen scheel van de honger, het was een lange dag en de drankjes hadden ook hun tol geëist.

De lange tafel in de salon werd gedekt en even later kwam Maria, geholpen door onze vrouwen met een schaal vol gebakken makreel en een bijzonder rijstgerecht. "Braziliaans," zei Maria en deed of het de gewoonste zaak van de wereld was. Zelden heb ik zo lekker en uitgebreid gegeten en in stilte dacht ik dat ik ook wel zo'n kokkin wilde hebben. Maar dat zei ik natuurlijk niet hardop, ik keek wel uit.

We gingen die avond vroeg naar kooi, we waren bekaf.

De volgende morgen werd door de schipper en Jasper besloten dat we via de Houtribsluizen naar Marken zouden gaan en daar overnachten. Nu werd niet naar de windrichting gekeken, Marken lag recht in de wind, dus we moesten kruisen. Er stond een dikke vijf en het werd weer een natte tocht. De schipper zei die dag alleen het hoognodige, al deed hij niet onvriendelijk. Het leek wel of die man iets met zich meedroeg. Maria was meestal benedendeks, ze had geen last van zeeziekte want vaak was ze aan het zingen, een vreemde, monotone melodie, het zal wel typisch Braziliaans zijn, dacht ik.

Marken was gezellig, er waren bijna geen toeristen en we hebben een avondje met een paar eilanders zitten kletsen hoe men vroeger leefde toen Marken nog een echt eiland was.

De schipper, Maria en Jasper bleven aan boord, we hebben ze die avond niet meer gezien.

De volgende dagen gebeurde er eigenlijk niets bijzonders, we zeilden flinke afstanden en meerden altijd laat in de middag ergens in een haven af. De onderlinge verstandhouding tussen de gasten was redelijk, het valt natuurlijk niet mee om met wildvreemden een week op een zeilschip te bivakkeren.

De schipper en Maria waren toch wel heel bijzonder. In het bijzijn van de gasten spraken ze Nederlands met af en toe een vreemd woord. Maar op een avond, wij passagiers en Jasper waren de wal opgeweest en hadden behoorlijk diep in het glas gekeken zodat wij in een opperbste stemming verkeerden toen wij laat in de avond aan boord kwamen. Iedereen zocht zijn en haar hut op om naar kooi te gaan. Ik kon de slaap niet vatten en ik besloot nog even naar dek te gaan, het was nog prachtig weer. Een kwartier later hoorde ik stemmen, het waren de schipper en Maria die waarschijnlijk een wandeling hadden gemaakt. Ze zagen mij niet op het dek zitten en

zij gingen de salon in. Door de openstaande deur kon ik ze horen praten. Het was een taal die ik nog nooit gehoord had, geen Portugees of Spaans of welke bekende taal dan ook. Maria was bijna steeds aan het woord, heel indringend en op een toon waar ik kippenvel van kreeg zonder dat ik het gevoel had dat ze ruzie hadden of zo iets.

Voorzichtig loerde ik door een patrijspoort de salon in. Ze zaten tegenover elkaar aan tafel, hun linkerhanden ineen gestrengeld. In de rechterhand had Maria een gouden ketting die ze normaal om haar hals droeg. Gefascineerd keek ik toe, nauwelijks beseffend dat ik daar het recht niet toe had. De ketting, ik had er eerder naar gekeken, was van een model dat ik nog nooit had gezien, zwaar en met een bijzonder model schakels. Ze liet tijdens het praten de ketting door haar hand glijden met een steeds dezelfde beweging. De schipper zat haar liefdevol aan te kijken, af en toe ook het woord nemend, op een toon of hij haar wilde troosten. Nu wist ik het bijna zeker dat die twee een geheim hadden. Ik boog me iets meer voorover om het beter te zien, te ver bleek, want m'n hand schoot uit en ik knalde met m'n kop tegen de patrijspoort. De twee in de salon draaiden zich verschrikt om en keken mij recht in de ogen. Ze moesten mij herkend hebben, de schipper vloog overeind en kwam aan dek. Daar stond ik dan met m'n goeie gedrag, wat moest ik als verontschuldiging zeggen?

"Wat is er met jou gebeurd en wat doe je hier midden in de nacht aan dek, je hoort in je kooi te liggen, trouwens er loopt bloed langs je voorhoofd," zei de schipper met een ijsskoude toon. Ik voelde nu ook dat m'n gezicht nat werd en ik voelde me belazerd. Maria was ook boven gekomen en zij keek mij met een verbijsterende blik aan. Ik wilde wat zeggen maar de schipper snoerde m'n mond door me bij m'n schouder naar de salondeur te trekken. "Eerst je gezicht schoonmaken en een pleister op je kop plakken, dan zien we wel verder," zei de man.

Beneden werd ik door Maria schoongepoetst en de schipper plakte een pleister op de wond. Daar zat ik dan met een rode kop van schaamte. "En vertel nu maar eens wat je daar deed, was je ons stiekem aan het begluren?"

Ik begon uit te leggen dat het zuiver toeval was, waarom ik op het dek zat, dat ik niet kon slapen, ze aan boord zag komen en daarna hoorde praten in een voor mij totaal onbekende taal, daardoor nieuwsgierig geworden en toen door de patrijspoort naar binnen keek en hun zo zag zitten, Maria met die gouden ketting in haar handen.

"Ik gleed uit en het resultaat heb je gezien, het is zeker niet mijn gewoonte om mensen af te luisteren of te begluren, bij deze bied ik jullie mijn excuses aan," zei ik met zachte stem.

De schipper en Maria begonnen tegen elkaar te praten, weer in die voor mij volstrekt vreemde taal. Na een tijdje zei de schipper: "Okay, we geloven je, we praten er niet meer over en het blijft strikt tussen ons."

Oef, daar kwam ik goed van af en opgelucht wilde ik mij omdraaien om naar mijn hut te gaan. Maria zei iets onverstaanbaars tegen de schipper, mij tegelijkertijd aankijkend. "Wacht," zei de schipper, "ga nog even zitten, dan praten en drinken we nog wat," en hij pakte een fles en drie glazen. Bedeesd ging ik zitten en keek hoe hij de glazen vulde. "Proost en dat je maar niet te veel hoofdpijn mag krijgen na die dreun," zei hij enigszins cynisch. We dronken het glas in één teug leeg, het was sterk spul en de tranen schoten in mijn ogen.

“Zó, je was nieuwsgierig geworden, ik heb je al meer naar ons zien kijken, je dacht zeker wat een vreemd stel en wat doet die vrouw uit Brazilië op dit schip in Holland,” opende de schipper het gesprek. Hij zei het op een nonchalante toon en zowaar, hij glimlachte er bij, zijn vrouw een knipoog gevend. Ik beaamde dat en zei vooral door die taal geobsedeerd te zijn geraakt, omdat er in Brazilië Portugees gesproken wordt.

“Nou vooruit dan, we zullen je het vertellen, maar je mag er beslist met niemand, met niemand over praten,” zei hij en keek mij strak aan. Ik knikte zwijgend.

En zo begon zijn verhaal:

Ongeveer twintig jaar geleden voer ik op een flink zeiljacht, dit schip, samen met een compagnon in de buurt van Parnaiba, dat is ongeveer in het noorden van Brazilië. We moesten ons kostje bij elkaar scharrelen met koopwaar van bewoners die nogal ver in het binnenland wonen, gingen dan zo ver mogelijk een rivier op tot we met ons schip niet verder konden. We kochten voor weinig geld in en verkochten het met winst aan de mensen in de kuststreken. Sommige lui zeiden dat we smokkelaars waren, maar wij noemden ons zelf handelaren. Dat deden we al een aantal jaren en we hadden een prachtig leven. We deden niet in drugs, dat was toen nog niet in zwang, trouwens dat zouden we nooit gedaan hebben, voor je het weet hangen ze je aan de hoogste boom. De politie zat ons wel eens op de hielen, meestal kregen we een seintje dat ze in de buurt waren, dan konden we de lading verstoppen of over boord zetten.

Op een keer waren we een, voor ons, nog onbekende rivier opgevaren en we konden wel honderd mijl stroomopwaarts varen voor het te nauw werd. Het was een bijna onbewoond gebied, er zouden nog wilde Indianenstammen leven hadden ze ons verteld. We kregen ze niet te zien, ze vluchtten zeker het oerwoud in als ze ons zagen varen. Na een week kwamen we bij een nederzetting aan, we konden niet bij de steiger komen dus gingen we voor anker.

Er stonden een paar eenvoudige hutten, maar geen spoor van leven. Of de bewoners waren weggetrokken of ze waren op jacht in het bos. Toen we aankwamen was het doodstil, maar na een uurtje, toen het al donker begon te worden begonnen papagaaien en apen luidkeels te krijsen. Een oorverdovend lawaai dat ons deed huiveren. Plotsklaps werd het weer stil, een verlammeende stilte. Dat hadden we nog niet eerder meegemaakt en we keken elkaar eens aan.

De duisternis viel in als een hamerslag, het werd aardedonker en opeens, trommels, een langzaam aanzwellend geluid met een ritme dat je deed verstijven. Indianen die op oorlogspad gingen en alle buitenstaanders een kopje kleiner zouden maken, of Indianen die misschien proberen de geesten naar de zin te maken? Na een aantal uren hield het op, het werd weer stil, alleen de muskieten gonsden om ons heen. We hebben die nacht niet echt goed geslapen.

De volgende morgen werden we vroeg wakker door het geronk van een buitenboordmotor. Een lange prauw naderde de steiger en meerde er af. Het werd bemand door een blanke man en een paar donkere kerels. Ze keken naar ons en ze zwaaiden. We wisten natuurlijk niet wat voor lui dat waren, daar kwamen we later wel achter. Die kerels verdwenen in de hutten.

Een uurtje later kwam de blanke man weer naar buiten, floot op zijn vingers en beduidde dat hij aan boord wilde komen. Na overleg met m'n maat riep ik dat het

akkoord was. Hij trok een klein bootje uit het struikgewas en wrikte naar ons toe. Het bleek een gevluchte politieke gevangene te zijn die jaren geleden uit Frans Guyana de kuierlatten had genomen. Die strafkampen bestaan al lang niet meer, hij werd dus niet meer gezocht. Onduidelijk wat hij precies in dat afgelegen gebied uitspookte, hij probeerde, vertelde hij, een goede goudader te vinden zodat hij in één klap rijk zou zijn.

Na wat heen en weer gepraat kwam hij met een merkwaardig en ongelooflijk verhaal. Ik zal het proberen om het zo goed mogelijk te vertellen:

Hij was twee maanden eerder verder de rivier opgevaren tot hij bij een stroomversnelling kwam die hij niet met de prauw kon passeren. Hij verstopte de prauw en ging samen met zijn helpers te voet verder naar een streek wat volgens zeggen nog nooit een blanke was geweest. Heel raar, het oerwoud werd steeds dunner en ze konden per dag grote stukken afleggen. Na drie weken kwamen ze een paar mannen tegen die aan het jagen waren. Ze droegen een dood hert op een soort draagbaar. Het waren zo te zien geen Indianen, maar donkere mannen met scherpe gelaatstrekken en ze waren net zo verbaast als die Fransman. Er was geen vijandschap, ze waren zelfs vriendelijk. De mannen beduidden hem dat ze mee moesten naar hun dorp, na een halve dag lopen kwamen ze bij een soort nederzetting met prachtige hutten. Eén van de jagers was vooruit gegaan zodat ze werden opgewacht door, het leek de dorpsoudste, een oude grijze man. Het viel hem gelijk op dat die man veel lichter van kleur was dan de rest van de bewoners en hij sprak hem aan in het Engels met een Spaans accent. De man vertelde dat hij de eerste blanke was die hij in dertig jaar zag. Het bleek een priester te zijn die op een onverklaarbare wijze bij dit vergeten volk terecht was gekomen. De schaars geklede bewoners dromden om hun heen, luid pratend en wijzend naar hun uitrusting. Plotseling werd het stil, de mensen gingen aan de kant. "Daar komt de koning," zei de priester, "als ie voor je staat moet je een buiging maken, daar staat hij op." Ze bogen als knipmessen. De koning knikte, zei een paar woorden tot de priester en vertrok.

De priester nam hun mee naar zijn hut, ze moesten op krukken zitten, hij bood ze een soort thee aan en een paar maiskoeken. Ze bleven twee volle dagen en nachten, de priester vroeg hem honderd uit hoe het in de bewoonde wereld was, al kon hij daar nauwelijks antwoord op geven, hij woonde zelf in de rimboe. Op zijn vraag waarom deze mensen koffiebruin waren vertelde de priester dat het een mengeling was van Afrikaanse slaven en Portugezen die in het verleden naar dit gebied gevlucht waren. Na de derde dag kwam de priester naar hem toe en zei dat de koning hem wilde spreken. "Natuurlijk was ik zeer vereerd en nieuwsgierig," vertelde de Fransman, de priester zou als tolk optreden. Voordat de koning zou komen, legde de priester uit wat de reden was dat hij hem wilde spreken.

Zijn jongste dochter, hij had er meer dan acht, was in de ogen van de koning door een geest behekt, ze deed waar ze zin in had, hij had er geen vat op haar. Er was zelfs geen man die met haar wilde trouwen. Toen de koning hoorde dat die vreemdeling in zijn dorp was gekomen en hem een paar keer gezien had, kwam hij op het idee om zijn dochter aan hem te geven, de geesten hadden dat voor hem bedacht.

De Fransman schrok zich rot, wat moet hij met een vrouw, dat wilde hij niet. Inderdaad de koning vroeg hem, hij eiste eigenlijk, om zijn dochter mee te nemen, ze bracht ongeluk in zijn dorp. De priester zei dat het maar beter was om naar hem te luisteren, zijn wil is wet anders kon hij wel eens vervelend worden. Wat moest hij, hij stond met de rug tegen de muur en uiteindelijk stemde hij toe.

De volgende dag zouden ze vertrekken. De dochter, ze is een prinses zei de priester, werd hoogst persoonlijk door de koning afgeleverd. Merkwaardig genoeg stribbelde ze niet tegen, het leek er op of ze er plezier in had om met hem mee te gaan. De koning haalde uit de zak van zijn kleding een schitterende gouden ketting en hing die om de hals van zijn dochter. "Nooit, nooit mag die ketting in vreemde handen komen," vertaalde de priester, dat zou ongeluk brengen bij degene die bij haar waren en zeker bij degene die de ketting zou afpakken.

Zo zijn ze vertrokken uit dat dorp en ze hebben er drie weken over de terugweg gedaan, de prinses had af en toe wat nukken.

Stomverbaasd had ik het verhaal van die Fransman aangehoord, zoiets had ik nog nooit van m'n leven meegemaakt. Op mijn vraag waar die vrouw dan wel was antwoordde hij dat hij haar verstoopt had in een hut iets verderop nadat hij ons met het schip had zien liggen bij zijn steiger. Ik viel helemaal achterover van verbazing toen hij vroeg of ik haar voor een zacht prijsje wilde overnemen, hij wilde geen vrouw in zijn buurt, dat gaf maar ellende hier in het oerwoud. Een uurtje later bracht hij die vrouw bij ons aan boord. Ze spooog vuur en ze schopte naar die Fransman maar kalmeerde toch na een tijdje. Ik schatte haar op een jaar of twintig en ze was mooi, met prachtig zwart krullend haar en een fijn besneden gezicht. Nu was ik in die jaren ook niet de lelijkste, zeker vergeleken bij die Fransman, waarschijnlijk werd ze daar wat rustiger van. Ik zat natuurlijk behoorlijk met haar opgescheept en wist niet goed wat ik met haar aanmoest. Ik overlegde met m'n compagnon en we besloten haar aan boord te houden, we zouden wel zien als we weer in de bewoonde wereld waren. Met die Fransman werd ik het eens, hij kreeg een geweer van me, die kon ik wel missen.

Zo vertrokken we met een leeg schip richting zee en met een vrouw aan boord. Ik kon haar niet verstaan, maar van lieverlee leerde ik toch een paar woordjes van haar en ik werd verliefd. Zij had in elk geval geen hekel aan mij, want ze was niet bij me weg te slaan. We voeren nog zo'n vier maanden met ons drieën langs de kust. Maria, zo noemde ik haar, was ijverig en leergierig, ze had een eigen hutje in het vooronder. Als we een haven aandeden bleef ze benedendeks, ik was bang dat de politie of andere vreemden haar zouden zien en haar van boord zouden halen. Door de aanwezigheid van Maria werd de verstandhouding met m'n compagnon slechter en we besloten dat hij van boord zou gaan, uiteraard werd zijn aandeel in het schip verrekend. Maria en ik hebben samen nog ruim tien jaar met ons schip in dat gebied rond gezworven en we leefden als man en vrouw. We leerden elkaar de wederzijdse taal en waren helemaal verkikkerd op elkaar. Na die tien jaar zijn we met ons schip naar Holland vertrokken en zoals je ziet zijn we nog steeds samen, kijk daar zit mijn prinses.

Ademloos heb ik zitten luisteren naar dit ongelooflijke en bizarre verhaal. En al die tijd had Maria niets gezegd, het leek wel of ze in een andere wereld was.

Wat was er van dit verhaal waar? Zou dit echt gebeurd zijn of zat ik naast een fantast, een leugenaar? Een uur later ben ik verward en aangeslagen stilletjes in m'n kooi gekropen, weer kon ik de slaap niet vatten.

De schipper en Maria hebben de rest van de zeilvakantie geen woord meer gerept over die avond of over Brazilië. En ik ook niet.

Zo kwamen we weer thuis en tot de dag van vandaag weet ik niet of dat verhaal van de schipper waar is, of dat het uit de bekende duim is gezogen ?

Ik denk het laatste!